

Hoe kunnen wij als kerk het verschil maken? Ook in crisistijden?

We leven momenteel in een moeilijke, sombere tijd. We voelen ons vaak wat verloren, want ons leven werd op een vrij drastische manier plotseling stilgezet en overhoop gehaald. We konden een lange tijd niet meer naar onze vertrouwde kerk komen. Maar zelfs al konden we in de afgelopen weken niet fysiek met elkaar samenkomen, het maakte ons daarom niet 'minder' kerk. Want onze kerk is niet het gebouw waarin we samenkomen. Onze kerk: dat zijn wij, een levende gemeenschap van gelovigen.

Onze regering riep ons op, om in ons kot te blijven. En terecht. Toch zijn er in die periode ook heel wat mensen actief gebleven: ik denk dan aan alle hulpverleners, artsen, verpleegkundigen, zorgkundigen, mensen die werken in de dienstensector, enz. Maar ook mensen die op vrijwillige basis, ervoor kozen om uit hun kot te komen en te helpen waar dat nodig was, vaak in samenwerking met lokale hulporganisaties.

Ook in onze parochies hebben talloze mensen zich ingezet voor gezinnen die (in deze moeilijke tijden) wat hulp konden gebruiken. Het zijn mensen die er bewust voor gekozen hebben om uit hun kot komen. Uiteraard op een veilige manier en met respect voor alle maatregelen. Ze zijn op een creatieve manier gaan nadenken, hoe we als christenen toch ons licht kunnen laten schijnen in een sombere tijd. Ik denk dan aan de mensen, die mondkmaskers hebben gemaakt, die regelmatig zieken en eenzamen hebben opgebeld, die maaltijden hebben gebracht aan hulpverleners en kwetsbare mensen, die de bewoners van zorginstellingen aan hun raam hebben bemoedigd, enz.

Er is vraag die zich opwerpt: Hoe kunnen we in crisistijd getuigen van ons geloof en van de hoop die in ons leeft? De woorden van Jezus klinken vandaag nog altijd even luid: Wees niet bang om te getuigen, want Mijn Vader en Ik, zijn altijd bij jullie. Ook vandaag, in een samenleving die kreunt onder de gevolgen van een pandemie.

Waar moeten we dan niet bang voor zijn?

Om even aan onze burens te vragen hoe het momenteel met hen gaat? Om aan die alleenstaande mama te vragen, of het haar nog lukt met de kinderen? Om even langs te gaan bij die eenzame man (weliswaar op afstand) en te vragen of hij iets nodig heeft. Om voor dat kwetsbare gezin in de straat eens een extra maaltijd te koken. Om een kaartje naar een zieke op te sturen. We kunnen hiervoor Gods kracht ontvangen om Zijn liefde en zorg voor mensen op een praktische manier zichtbaar te maken.

Laten we als kerk 'een teken van hoop' zijn.

In de afgelopen weken luidden veel kerken af en toe de klokken als 'teken van hoop'. "Als teken van hoop en troost; als signaal van respect voor alle mensen die werken in de hulpverlening. Om mensen met elkaar te verbinden, luidden we de klokken van hoop!

Laten we met de klokken meezingen, door op zijn tijd bemoedigende, troostende en hoopvolle woorden uit te spreken. Laten we met onze hulpvaardige daden een 'monument van hoop' bouwen, zichtbaar voor de ganse samenleving.

Want het waren moeilijke tijden voor iedereen in deze periode van "lock-down". Voor kansarme gezinnen was deze periode extra moeilijk. Voor deze gezinnen was het een hele uitdaging om de kinderen op een positieve manier bezig en zoveel mogelijk binnen te houden.

Wij hebben als kerkgemeenschap in Aalst hun hulpvraag duidelijk gehoord. Vanuit de diaconale werking hebben we, in samenwerking met VZW Goedewil, een hulpactie op poten gezet. Meer dan 275 gezinnen ontvingen een verrassingspakket. In elk pakket (afhankelijk van de gezinssamenstelling) zat een educatief gezelschapsspel, een leesboek of strip, een stuk speelgoed voor elk kind, enkele leuke gadgets en informatie waar mensen terecht kunnen voor hulp, nu en ook na de coronacrisis.

Op die manier mochten we als kerkgemeenschap een beetje hoop brengen in kwetsbare gezinnen. En we willen dat graag blijven doen. Want onze diaconale werking wordt (ook na de crisis) onverminderd verder gezet. We staan voor economisch moeilijke tijden, waardoor kwetsbare gezinnen nog harder, dan normaal zullen getroffen worden.

Met het project Jube Kids willen wij onze solidariteit daadwerkelijk tonen door kinderen en jongeren uit kwetsbare gezinnen te ondersteunen. Om dit werk te doen, hebben we jullie hulp, steun en gebed blijvend nodig.

Mag ik jullie uitnodigen om samen met ons na te denken hoe we aan de roep van God gehoor kunnen geven? Want Hij roept ons op, om aan de kant van de kwetsbare mens te gaan staan. Hij zendt ons (als kerk) om hen te ondersteunen en bij te staan.

Laten we dan met onze daden aansluiten bij de barmhartige werken van Jezus en op die manier meebouwen aan Zijn kerk. We mogen ons niet door angst laten verlammen. We staan niet alleen. God zal ons geven wat we nodig hebben, om te kunnen doen wat Hij van ons vraagt. Hij zendt ons als Zijn boodschappers van geloof, hoop en liefde. Dit in tegenstelling tot alle doemdenken dat op ons afkomt in de afgelopen weken.

De woorden van Jezus zijn vandaag nog heel actueel: Wees niet bang om van Mijn liefde en zorg te getuigen, in een wereld die hoop nodig heeft.